

Albert Juvany i Blanch

Qui necessita la foto d'una fada?

Il·lustracions de Zuzanna Celej

1

Un petó de sucre

Un petó de sucre. Punt i final. Va apartar el full de paper tan enllà com el braç li allargava i se'l va mirar d'un tros lluny, empetitint els ulls. El va girar, ara cap a la dreta, ara cap a l'esquerra. A vegades hi havia algun detall que podia passar per alt. Observades la forma i disposició de totes les lletres i de cada racó d'aquella pàgina manuscrita, va treure pit mentre dibuixava un somriure dolç. Tot semblava al seu lloc. Doncs trobo que cada vegada em surten millor, aquests contes, va pen-

sar. Aleshores va agafar el seu tronquet de boix màgic i es va entretenir a repassar el punt final, després de la paraula sucre. Tenia la mania de fer els punts ben gruixuts, gairebé tan grossos com les *os*. Li passava el mateix amb els punts sobre les *ís*. Havien de ser arrodonits i que pesessin força. Li agradava veure com els pals escarransits d'aquelles vocals esprimatxades s'esforçaven per sostenir-los.

El conte encara no estava llest del tot. Faltava l'embolcall. Va agafar una fulla seca del terra. Dues voltes a l'esquerra, dues a la dreta, mans juntes i plaf! Del no res va aparèixer un sobre. No, aquest blau no m'agrada gaire, va pensar. Va posar els llavis en forma de O majúscula, va fer una petita bufada, suau com la brisa de mitja tarda, i el sobre es va transformar en un festival de colors.

Ara ja ho tenia enllestit. Aix! Se n'oblidava! Faltava la cirereta del pastís. Va fer espetegar els dits i va aparèixer un polsim de purpurina. Tot de puntets brillants, dels colors de l'arc de Sant Martí, van donar voltes, com un remolí,

i es van enganxar al paper. En pocs segons es llegien amb claredat les lletres que formaven el seu nom: Griselda.

Les partícules sobreres de pols es van escampar amb l'aire d'una alenada i aleshores un núvol de puntets iridescents es va perdre bosc enllà.

Tot havia començat sense pensar-ho. Sempre havia estat una fada inquieta i, com que no s'encantava a fer la feina, li sobrava molt de temps, que a vegades no sabia com omplir. Un dia, per passar l'estona, va escriure un poema. Més endavant es va atrevir amb un conte. I ves per on que allò li va agradar. Cada vegada sentia més plaer imaginant històries i construint personatges. Tot cobrava vida al seu cap i quan li semblava tenir-ho tot lligat, agafava el seu boixet màgic i es posava a escriure.

Allò fou el principi de la seva afició per l'escriptura. Les altres fades se la miraven entre encuriosides i divertides quan la Griselda els ho explicava, tot i que mai ho anunciava a so de

bombo i platerets. No fos cas que algú pensés que descuidava les seves atribucions diàries.

Es delia per deixar llegir a qui fos la història que acabava d'escriure, però encara no estava convençuda del resultat. Calia que tot el que havia escrit reposés. Un conte no està acabat fins que no l'has ficat sota el coixí. Per evitar que la humitat de la nit el fes malbé, el va guardar en un forat al tronc d'un bedoll, on tenia per costum de descansar, a recer de la rosada.

Va embolcallar-se amb tres o quatre fulles tendres i va caure en un son profund.

2

La capseta de les joies

–Algú ha vist la clau de la meva capseta de joies? –va preguntar la Bruna.

–T’he dit mil vegades que ja ets prou gran per tenir cura de les teves coses –va recriminar la mare.

–És que...

–Allà en un racó tens un pilot de roba –la va interrompre sense esperar l’excusa de rigor–. Mira que no l’hagis deixada en alguna butxaca, cap de trons. I quan acabis, recull la roba que s’ha de rentar, que sempre la deixes escampada.

—Està bé... —va remugar.

La Carla, la seva germana, s'ho mirava de reüll mentre ordenava un feix de cromos. La Bruna va furgar les butxaques dels pantalons del munt de roba bruta. Al cap d'una estona de recerca infructuosa va esbufegar i es va deixar caure d'esquena sobre el llit. Les molles del matalàs van cruixir. Per sobre seu hi havia un prestatge, on s'amuntegaven llibres i un parell de fotografies. En una hi apareixia ella acabada de néixer, xumant-se el polze. En l'altra, se la veia abraçada a la seva germana, xopes de cap a peus, després d'un bon bany. Al costat de les fotografies hi tenia un joier. Es va adonar aleshores que la clau que havia estat buscant amb desesperació era al pany.

—I com hi deu haver anat a parar la clau, al pany, tota sola? —es va preguntar en veu baixa.

La Carla, sense apartar la mirada del plec de cromos de criatures fantàstiques, va fer que no amb el cap i va arquejar les celles en sentir-ho.

Au, anem, Corneli, va dir a un ninotet guarnit amb un casc d'astronauta, que aferrava amb les mans. Hi ha qui no trobaria aigua en un bassal, va murmurar. I va marxar arrossegant els peus.

Un cop va saber-se sola a l'habitació que compartien, la Bruna va enfilem-se dempeus al llit i va abastar el joier de fusta. La tapa estava decorada amb la imatge d'una fada que sostenia una vareta amb tot de lluentons multicolors escampats pel voltant. Quan la va obrir va sonar una melodia metàl·lica que recordava una cançó oriental. En va treure un braçalet de pedres liles i va triar una pinça per als cabells que hi anés a joc. La tapa es va quedar oberta, mentre les darreres notes musicals s'esfilagarsaven fins a quedar en silenci.

3

Un racó de bosc

De dia la fada Griselda tenia cura de les plantes i de la natura en general, vaja, el que fa qualsevol fada. S'encarregava de posar la rosada sobre les fulles dels arbres, que les gotetes quedessin ben distribuïdes, ni massa atapeïdes, ni massa espaiades.

A la tardor, la seva missió era procurar que les fulles que queien dels arbres fessin patxoca. A vegades les havia de canviar de lloc perquè algun to no s'adeia prou amb el del costat. Altres vegades l'atzar feia la feina per ella i les fulles

quedaven totes disposades de manera que els colors semblaven triats expressament per fer bonic.

A la primavera vigilava que les flors esclates- sin quan els tocava i, amb una essència que ella mateixa fabricava, ho ruixava tot perquè mai faltés l'olor enlloc. En acabat tenia per costum mirar-s'ho d'un tros lluny. Es fixava en els rajos de sol que travessaven les gotetes de sobre les fulles i sortien repartits en petites llengües de tots colors.

Aleshores somreia satisfeta.

Li agradava el seu racó de bosc, net i polit. En part era mèrit seu. Altres fades tenien sota la seva responsabilitat indrets més espaiosos i, és clar, no donaven l'abast. Ella en tenia prou amb aquell petit espai i s'esmerçava perquè fos el més preciós de tot el bosc. Aquell lloc, com que quedava una mica arreerat i de fred no n'hi feia massa, li oferia totes les virtuts que podia demanar. Per això, encara que a vegades marxava a descobrir altres paratges, sempre tornava quan era l'hora de descansar.